

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Abbati Sancti Salvatoris de Breda Gerundensis diocesis, & magistris Vitali
Subdiacono nostro & Arnolfo Canonicis Ilerdensibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

bis ut nulli Canonorum vestrorum præbendæ suæ fructus nisi per dimidium annum ad minus, dierum numero interpolatim vel continuè computato, residentiam in Ecclesia vestra fecerit, persolvatis; cui etiam, nisi matutinalibus horis vel Missarum solemnibus seu vespertinis laudibus personaliter interfuerit, dies inutiles computentur. Nolentes igitur Ecclesiæ vestræ tantum sustinere gravamen, discretioni vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatinus id de cetero inter vos firmiter observetur. Salvo in omnibus apostolicæ sedis mandato. Datum Laterani xliii. Kal. Februarij, pontificatus nostri anno quartodecimo.

*ABBATI SANCTI SALVATORIS
de Breda Gerundensis diocesis, & magistris
Vitali Subdiacono nostro & Arnaldo Ca-
nonicis Ilerdensibus.*

Cvm B. monachus monasterij sancti Cucufatis & procurator Abbatis & monachorum ejusdem monasterij ad nostram præsentiam accessissent, eis dilectum filium nostrum Petrum tituli sanctæ Cæciliæ Presbyterum Cardinalem concessimus auditorem. Coram quo monachus proposuit antedictus quòd cum ad venerabiles fratres nostros Gerundensem & Vicensem Episcopos & Sacristam Gerundensem à nobis litteras impetrassent, ut ipsi ad dictum monasterium personaliter accedentes ibidem corrigerent quæ tam in capite quam in membris corrigenda viderent, ipsi accedentes ad locum, & litteris nostris in conventus audientia communi perlectis, præstari sibi juramenta de dicenda veritate super statu monasterij exegerunt. Abbas vero & monachi tria objecerunt mendaciter contra ipsum, videlicet quòd excommunicationis vinculo tenebatur, nec super objectis Abbatem præmonuerat & conventum, & quòd ante præscientiam litterarum suarum contra ipsum nuntios ad nostram præsentiam destinarent, & se ac monasterium sub nostra protectione ponentes, ne contra ipsos procederent, appellarent. Quorum appellationi cum unus eorum, videlicet Vicensis Episcopus, detulisset, duo reliqui attendentes appellationem fuisse in litteris nostris inhibitam, in eos, quia jurare volebant, excommunicationis sententiam protulerunt, ipsos excommunicatos per venerabilem fratrem nostrum Barchinonensem Episcopum diocesanum eorum facientes per Barchinonensem diocesum nuntiari. Deindè sex de

monachis excommunicationis sententiam metuentes, coram prædictis Episcopo & Sacrista Gerundensibus, dicto Vicensi Episcopo appellationi interpositæ deferente, de dicenda veritate super statu monasterij juraverunt: quorum aperiri depositiones instantè idem monachus & puniri Abbatem & monachos, quia excommunicati divina celebraverant, postulabat. Procurator vero Abbatis & conventus proposuit ex adverso quòd idem monachus non erat aliquatenus audiendus, cum propter excessus suos sententiam excommunicationis incurrerit priùs etiam quam inquisitionis litteras impetrasset. quod ipsi Abbas & conventus tunc coram dictis inquisitoribus probavissent, nisi fuisset eis audientia denegata. Ostendebat insuper procurator prædictus carissimi in Christo filij nostri Petri Aragonum Regis illustris & venerabilis fratris nostri Terraconensis Archiepiscopi & aliorum Episcoporum litteras, qui monasterium ipsum de hospitalitate, Abbatem verò de honestate vitæ ac multa providentia tam circa spiritualia quam temporalia plurimum commendabant. Idem quoque B. monachus ab auditore interrogatus eodem, non negavit Abbatem tulisse sententiam excommunicationis in ipsum, licèt eam asseruerit post appellationem ad nos legitimè interpositam esse latam. Propter quæ idem procurator postulabat instantè ut quicquid à prædictis duobus inquisitoribus post appellationem ad nos legitimè interpositam factum fuerat cassaretur. E contra idem B. monachus excommunicationem à procuratore Abbatis sibi non posse obici replicabat, cum idem Abbas triplici esset excommunicationis vinculo innodatus. His igitur omnibus fideliter nobis ab eodem auditore relatis, perlectis quoque attestationibus & inspectis, quia per eas nihil contra Abbatem efficaciter probabatur, attendentes quòd inquisitores præfati post appellationem ad nos legitimè interpositam processissent auctoritate litterarum quas dictus excommunicatus tacita subripuerat veritate, processum cassavimus eorundem, memoratas attestaciones destrui facientes. Verùm ne curam prædicti monasterij negligere videamur, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatinus ad ipsum monasterium personaliter accedentes, corrigatis appellatione remota tam in capite quam in membris quæ secundum Deum & instituta canonica ibidem inveneritis corrigenda, & statuat is quod regulare fuerit & ho-

DD d d iij

Epil. 172.
Delega. corte-
gionem mo-
nasterij S. Cu-
cufatis.

L. 172.
p. 172.
col. 172.